

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

PRAVEDNOST ZAKONA I PRAVEDNOST VJERE

IAKO Crkva nije razvijena pod Savezom zakona – niti starim Savezom zakona niti Novim (Zakonskim) savezom – ipak se mjeri standardom Božanskog zakona; kao što apostol kaže: Pravednost Zakona ispunjena je u nama koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu. – Rim. 8:4.

Židov pod Savezom zakona nije se mogao opravdati jer nije mogao držati slovo tog Zakona, i zato što Mojsije, posrednik tog Saveza zakona, nije imao nikakvu zaslugu ili milost da doprinese ljudima što bi ih oslobodilo slova Zakona i učiniti duh tog Zakona dostupnim za njihovo opravdanje.

Novi (Zakonski) savez, kao i stari, zahtijevat će poslušnost slovu Božjeg zakona, a ne samo njegovom duhu. Pravilo tog Saveza bit će: „Tko to čini, živjet će od toga.” Koja će se prednost, dakle, steći pod Novim (Zakonom) savezom iznad i izvan one koju je Židov uživao pod starim Savezom zakona?

Odgovaramo, razlika će biti u tome što će Novi (Zakon) Savez imati boljeg Posrednika, koji će imati pravo tijekom postojanja Tisućgodisnjeg Kraljevstva poučavati, i kažnjavati, i nagrađivati, i pomagati, i uzdizati sve koji budu poslušni njemu, tako da će do kraja Milenijskog doba svi koji žele vječni život, svi koji cijene pravednost, ili koji bi mogli biti natjerani da je cijene, biti dovedeni do tog savršenog stanja mentalno, moralno i fizički u kojem je Adam uživao ali koje je izgubio grijehom, a koje je Krist otkupio svojom žrtvom.

Posredovanje će trajati tisuću godina, a na njegovom završetku svijet će biti predan pod nadležnost Nebeskog Oca – Krist će „predati Kraljevstvo Bogu, naime Ocu.” (1. Korinćanima 15:24.) Oni će biti predani savršeni, mentalno, fizički, moralno, i bit će sve što je Adam bio, plus iskustva stečena kroz vladavinu zla i kroz kasniju vladavinu pravednosti. Dakle, Stari Savez zakona i Novi (Zakon) Savez imaju posebne točke sličnosti, a vidimo da je razlika između njih, kao što sveti Pavao ističe, da Novi (Zakon) Savez ima boljeg Posrednika, koji je sposoban poništiti grijeh koji su prošli i oduzeti kameno srce, te procesima obnove obnoviti srce od mesa. Dodatno, on će uputiti čovječanstvo u ono stanje gdje mogu ako budu htjeli savršeno držati Božanski zakon, i slovom i duhom.

Ovo se izgubilo iz vida u mračnom srednjem vijeku. Pravi cilj ovog Evandeoskog doba – odabir članova većeg Mojsija, većeg Posrednika Novog (Zakona) Saveza – tajna – postala je zamračena. Nije priznato buduće doba za blagoslov Izraela i svijeta. Umjesto toga, Novi savez je smatran tek drugim imenom za Abrahamski savez, kojem će, umjesto toga, on biti dodatak.

SLUČAJ KOD NAS JE DRUGAČIJI

Savez pod kojim postajemo Abrahamovo potomstvo – tj., Abrahamski savez (Sarin savez), nije imao pripremu zakona niti posrednika. Bio je to jednostrani savez i nije mu trebao posrednik. Sklopljen je s onim koji je vjerovao Bogu, koji je bio opravdan svojom vjerom i čija je vjera bila ispitana poslušnim djelima u mjeri u kojoj je to mogao. Ovom ispitanom, provjerenom čovjeku, Abrahamu, Bog je dao veliko obećanje: „U tebi i u tvom potomstvu bit će blagoslovljena sva plemena na zemlji.” To je bio Savez kojem je dodana zakletva potvrde. To obećanje i ta zakletva postaju naša snažna utjeha, naše uporište nade, jer smo postali ujedinjeni s Kristom kao njegovi članovi – članovi duhovnog potomstva Abrahamova, koje će blagosloviti prirodni Izrael i svijet davno obećanim Novim (Zakon) Savezom, sposobni sluge ili službenici kojega smo postali.

Kristu je izvorni Savez došao s „dodanim” Zakonom, i on je naslijedio poslušnošću Zakonu. On nas sada prihvaća odvojene i bez Zakona pod uvjetom vjere i poslušnosti do mjere naše sposobnosti. Za nas se pravednost Zakona smatra ispunjenom kada hodimo, ne po tijelu, nego po duhu Zakona, jer time dajemo dokaz da bismo se savršeno držali Božanskog zakona da imamo savršenu sposobnost. A mi koji smo prihvaćeni kao članovi Tijela Kristova, ušli smo u savez žrtve u pogledu zemaljske prirode, i da budemo kopije našeg Otkupitelja u mjeri u kojoj možemo – u srcu, u volji i, do sada što je moguće, djelom.

Nakon što nas tako ispita, ako se nađemo vjernima, Bog će nas u potpunosti prihvatiti i dati nam duhovna tijela poput našeg Otkupitelja. Stoga, kao nova stvorenja u Kristu, možemo biti Abrahamovo duhovno potomstvo i članovi Tijela velikog Posrednika, velikog Proroka, Svećenika, Kralja i Suca, koji će tijekom Milenijskog doba, pod Novim (Zakon) Savezom zapečaćenim njegovom krvlju, uspostaviti pravednost na zemlji i podići voljno i poslušno čovječanstvo iz grijeha, degradacije i smrti u sklad s Bogom i vječni život.

Postavlja li se pitanje, pod kojim je Savezom opravdano Kraljevsko svećenstvo, Crkva Prvorodenih? Odgovaramo, ni pod kojim ugovorom. Naše je opravdanje, kao i Abrahamovo, vjerom. Kao što je zapisano, „Abraham je povjerovao Bogu i to mu je uračunato u pravednost. Nije zapisano samo radi njega da mu je to (pravednost) uračunato, nego također i zbog nas kojima će se to uračunati, ako mi vjerujemo u onoga koji je Isusa, našega Gospodina, uskrisio od mrtvih; koji je predan za naše prijestupe i ponovno uskrsnuo za naše opravdanje.” – Rim. 4:3,23-25.

Sveti Pavao u vezi s tim ističe da Abraham nije bio opravdan zbog svog obrezanja, jer je bio opravdan vjerom i smatran pravednim prije nego što mu je dan pečat obrezanja. Isto tako, on nije bio opravdan Savezom sklopljenim s njim, nego je Savez sklopljen s njim zbog njegove vjere, i njegovog opravdanja kroz

vjeru. A tako je i sa svima nama koji se ubrajamo u Abrahamovo potomstvo. Nakon što smo opravdani vjerom, dana nam je prednost da postanemo mrtvi s Kristom i tako postanemo članovi njegovog Tijela, duhovnog Abrahamova potomstva, čije je obrezanje obrezanje srca. – Gal. 3:29.

„NAJVEĆA JE OD NJIH LJUBAV”

– I KOR. 13:1-13 – 29. KOLOVOZA –

Ključni tekst: – „A sada ostaje vjera, nada, ljubav (ljubav) ovo troje; ali najveća je od njih ljubav.” – 1 Kor. 13:13

Crkva u Korintu osnovana je gotovo pet godina i uživala je u širokom rasponu iskustava i božanskih providnosti. Sveti Pavao, upućujući im ovu poslanicu, očito je dobro razmatrao njihove potrebe i nastojao im poslužiti božansku poruku milosti i istine. Apostol možda nije shvaćao koliko je veliko djelo obavljao i koliko će dalekosežan biti opseg njegovih uputa. Možda je bilo bolje za njega samoga što nije znao koliko je važno njegovo služenje cijeloj Crkvi Evandeoskog doba, kao glasnogovornika svoga Gospodina. Takvo saznanje moglo je biti previše za njega i moglo ga je učiniti plahovitim, samo stanje stvari koje je Gospodin branio dopuštajući mu da i dalje ima „trn u tijelu,” razmatrano u našoj posljednjoj lekciji.

Apostol je raspravljao o Božjim „darovima” ranoj Crkvi, koji su za njih zauzeli mjesto drugih blagoslova koje mi sada uživamo. Oni nisu imali Biblije, kao što mi imamo; nije bilo konkordancija niti priručnika u proučavanju Biblije. Trebao im je čudesni „dar jezika” da ih okupi jednom tjedno da razmatraju poruku Gospodnju. Trebali su da poruka dođe na ovaj čudesan način, kako bi je oni bolje cijenili i kako bi bila od Gospodina, a ne od njih samih. Zatim, također, ovo je bila prilika za još jedan dar, „tumačenje jezika.” Tako su različiti darovi bili privučeni zajedno i izgrađivali su i poučavali, sve do vremena kada su se knjige Novog zavjeta postupno nakupljale i, nakon smrti apostola i posljedičnog prestanka „darova”, ova Božanska providnost pisane Riječi bila je sasvim dovoljna, da, u svakom slučaju bolja, kao što Apostol iznosi u ovoj lekciji.

U ovoj poslanici sveti Pavao je postupno vodio umove svojih čitatelja prema većem vrednovanju blagoslova koje su uživali. U poglavlju koje prethodi našoj lekciji on skreće pozornost na ove različite činjenice i jedinstvo Crkve, te božansku namjeru da svaki član treba ljubiti i surađivati s drugim. Ukazao im je da previsoku vrijednost pridaju „daru jezika.” Dok je ovaj „dar” imao svoje pravo mjesto u Crkvi kao blagoslov, još veća lekcija leži u sposobnosti prezentiranja Istine na dobro razumljivom govoru ili jeziku. Izjavio je da može govoriti u više jezika od bilo kojeg od njih, a ipak je istaknuo da radije govori jezikom koji će razumjeti njegovi slušatelji. Na kraju je u svojoj raspravi došao do naše sadašnje lekcije i dao ju je kao vrhunac svojim prethodnim natuknicama.

JEZIK LJUBAVI VRHUNSKI OD SVEGA DRUGOG

Apostol hrabro iznosi veliku Istinu, koja postaje sve više i više prepoznata među kršćanima posvuda, i to razmjerno njihovom razvoju u liku karaktera njihovog Otkupitelja, razmjerno njihovom razvoju kao djece Božje. Sveti Pavao ističe da nisu znanje, ni mudrost, ni talenti, ni „darovi” bilo koje vrste ono što najviše treba tražiti, nego Ljubav – jer Bog je Ljubav, i jer svi koji žele biti ugodni Bogu moraju razvijati ovaj karakter, ovaj stav, i zato što, prema Božanskom zakonu, nitko nikada neće imati potpuno Božansko odobrenje ili vječni život na bilo kojoj drugoj razini postojanja, bez potpunog uspostavljanja u sreću, u karakteru, ove Božanske kvalitete – ljubavi. Stoga „Ljubav je ispunjenje Zakona.”

U snažnom jeziku svetog Pavla, da je imao sve zemaljske i nebeske jezike i da ih je mogao govoriti sa savršenstvom i šarmantnim ritmom, to još uvijek ne bi predstavljalo dokaz njegovog sklada s Bogom i njegovog prihvaćanja vječnog života. Kad bi sve ovo činio na površan način, čak do te mjere da govori o Božanskom karakteru i u interesu i dobrobiti svojih bližnjih, možda i dalje nema srca za to, već bi bio samo poput mjedi koja zvoni ili zveckea činela. Argument je da se jezici, stoga, nisu trebali cijeniti kao dokaz kršćanskog karaktera.

Zatim raspravlja što se tiče proročanstva, govorništva i razumijevanja misterija i znanja i posjedovanja vjere koja pomiče planine, i pita: Ne bi li ove sposobnosti značile veličanstveni razvoj i potpuno prihvaćanje kod Boga i jamstvo vječnog života? On nam odgovara: Ne, bilo koja od ovih ili sve ove sposobnosti, koliko god bile dragocjene, po Božanskoj procjeni ne bi imale nikakvu vrijednost, ništa nam ne bi koristile, osim ako nisu pomiješane s ljubavlju i temeljene na ljubavi. Kako njegov argument uzdiže tu osobinu ljubavi pred našim umovima! On dalje kaže da, iako su sva naša dobra dana da nahranimo siromašne i ako, kao mučenici, naša tijela trebaju biti spaljena na lomači, ako motiv, osjećaj iza davanja i iza podnošenja mučeništva nije ljubav, ne bi bilo nagrade – ništa nam ne bi koristilo.

SASTAVNI ELEMENTI LJUBAVI

Onima iz Gospodinova naroda koji nikada nisu proučavali što je ljubav – koji su njezini elementi, sastavni dijelovi, Apostolovi prijedlozi ovdje će izgledati kao otkrivenje. On nabraja devet sastojaka:

- (1) Strpljenje – „Ljubav dugo trpi“;
- (2) Ljubaznost – „I ljubazna je,“
- (3) Velikodušnost – „Ljubav ne zavidi“;
- (4) Poniznost – „Ljubav se ne hvasta, ne nadima se,“
- (5) Uljudnost – „Nemoj se ponašati nedolično,“
- (6) Nesebičnost – „Ne traži svoje,“
- (7) Dobra narav – „Nije lako isprovocirati“;
- (8) Bezazlenost – „ne misli zlo,“
- (9) Poštenje – „Ne raduje se nepravdi, a raduje se Istini.“

Kakav bi ovo divan svijet bio, čak i sa svim svojim fizičkim bolovima, kad bi svaki pripadnik naše rase bio savršen u ovim nabrojanim osobinama! No, bilo bi beskorisno gubljenje vremena plakati nad onim što nemamo ili nepotrebno kuditi svoje bližnje i prijatelje jer ni oni, kao ni mi sami, nisu savršeni u ljubavi. Uistinu, što više razumijemo učenja Božje Riječi, to više suosjećanja možemo imati prema jednom „stvorenju koje uzdiše“. U jednom smislu riječi, naše su simpatije sve za ovo slavno mjerilo koje Apostol drži pred nama. Ne možemo suosjećati sa zlom, greškom, nepravdom. Neprijatno nam je. Ali, shvaćajući situaciju, možemo suosjećati sa svojim bližnjima i sa samim sobom, jer smo u palom stanju, u kojem nitko od nas ne može učiniti stvari koje bi htio.

Biblijski ključ situacije je da smo kao rasa rođeni i oblikovani u bezakonju i da su nas naše majke začele u grijehu. Nesreća grijeha, nesavršenosti i smrti koja nas moralno, mentalno i tjelesno pogađa, povrijedila je cijeli svijet i učinila nas, kako ih apostol opisuje, „stvorenjem koje uzdiše.“ Kako ovo znanje o činjenicama slučaja koje posjeduje njih tako malo, koje razumiju i cijene tako rijetki, treba težiti tome da ovu nekolicinu učini posebnim narodom u njihovom suosjećanju punom ljubavi i dobroti prema svojim bližnjima u nevolji! Nažalost, poteškoća je u tome što čak i ova nekolicina koji znaju ove činjenice iz Božanske riječi imaju sebičnost koja je toliko ukorijenjena u njihovu ustrojstvu i toliko su pritisnuti brigama ovoga života da njihove simpatije često nisu onakve kakve bi trebale biti.

PRIMJENJIVO SAMO NA NOVA STVORENJA

Iz tih razloga Sveto Pismo se ne obraća tjelesnom čovjeku – jer je njegov um toliko natopljen sebičnošću da su njegovo oko sažaljenja i uho suosjećanja gotovo zatvoreni. Umjesto obraćanja tjelesnom čovjeku općenito, Sveto Pismo predstavlja da Gospodin

posebno privlači neke koji posjeduju određene kvalitete srca i uma, i posebno ih vodi do spoznaje Otkupitelja, ostavljajući im mogućnost prihvaćanja ili odbacivanja ponuda Božanske milosti i oprosta. Oni koji odgovore još su više prosvijetljeni i, ako dalje reagiraju, tretiraju se kao opravdani zbog svoje vjere u Isusa i njegovu krv; tada im se dalje daju posebne prilike i poticaji da se potpuno posvete Gospodinu i njegovoj službi zauvijek – do smrti. Ako se i dalje odzivaju i obave ovo posvećenje, tada su došli do mjesta gdje je Gospodinu drago da ih smatra mrtvima za zemaljske stvari, prema njihovom zanimanju, i da ih začne Duhom Svetim i slavnim obećanjima njegove Riječi, i da ih se ubroji u nova stvorenja u Kristu – kao članove Tijela Otkupiteljeva, a to je Crkva.

Sada su došli do stupnja u kojem, kao Božja djeca, moraju ići u školu i razvijati se u znanju i karakteru – kako bi stvarno bili sposobni, pripremljeni, prikladni za vječni život i dioništvo sa svojim Otkupiteljem u njegovom Kraljevstvu.

LEKCIJE ŠKOLE

Kada uđemo u Kristovu školu, pouka, kao cjelina, postavljena pred nas izražena je riječima Velikog Učitelja: „Budite slični svome Ocu koji je na nebesima.“ Ista misao predstavljena nam je u apostolovim riječima kada nas uvjerava da je Bog unaprijed odredio da samo oni koji postanu kopije njegova dragog Sina – po karakternoj sličnosti – mogu biti njegovi sunasljednici u obećanom Kraljevstvu. Nismo znali da se toliko toga traži kada smo ušli u Kristovu školu. Nismo razumjeli sve što smo učinili kada smo se posvetili čak do smrti u službi pravednosti. Međutim, ništa nas nije iskoristilo; jer ono što nam je predstavljeno i što smo se posvetili činiti, uključuje sve što je u našoj moći i ništa više – čak i do smrti. Dakle, nijedna lekcija koja nam može doći nije izvan našeg saveza ili dogovora da je izvršimo.

Apostol u spektru ljubavi koji nam je dao u ovoj lekciji ocrtava različite dijelove ove jedne velike lekcije o sličnosti s Kristom, koja je sličnost s Bogom. On ukazuje na ono što čini takav karakter kakav Bog želi da imamo, i kakav je Bog unaprijed odredio da moramo imati, kako bismo bili dostojni Božjeg dara, vječnog života po Isusu Kristu, našem Gospodinu.

LJUBAV GLEDANA U USPOREDBI

Podnosi sve stvari; vjeruje sve; nada se svemu; sve podnosi. Njeni elementi strpljenja i blagosti su ljubav u smislu spremnosti da se podnese, izdrži pod svim vrstama protivljenja, gdje god vidi odgovarajući predmet za svoje simpatije. Ono vjeruje u sve stvari u smislu da joj nije dano sumnjati, ne vjerovati, osporavati motive i istinitost svojih bližnjih. Tek nakon potpunih i uvjerljivih dokaza u suprotno, ono će prestati

vjerovati. Ljubav se svemu nada u smislu da želi blagoslov za sve s kojima je u kontaktu i neprestano nastoji, u skladu sa svojom željom, činiti im dobro. Ljubav sve podnosi u smislu da se ne može ugasiti gdje god postoji nešto na čemu se može pravilno upotrijebiti. Ove kvalitete promatrane s drugog stajališta mogu se protumačiti na sljedeći način: „Podnosi sve stvari,” kao podnošenje pritiska sa svake strane bez da bude slomljen; „Vjeruje sve” kao pun vjere u Božanska obećanja i dogovor, ne sumnjajući ni u što; „Svemu se nada” u smislu da ova savršena ljubav prema Bogu omogućuje srcu da bude puno pouzdanja prema Svemogućem, u čijoj ljubavi počiva; „Sve podnosi” u smislu da duša koja je ujedinjena s Bogom Ljubavi vezom ljubavi ne može biti slomljena, ne može biti nadvladana, jer je to Božanska volja, Božansko uređenje. Bog neće dopustiti da takvi budu kušani iznad onoga što mogu podnijeti, nego će sa svakim iskušenjem osigurati put za bijeg.

Apostol uspostavlja usporedbu između ljubavi i nekih „darova” koje su korintska braća ispravno visoko cijenila. Želio je da svi uvidimo koliko je Ljubav beskrajno viša od bilo kojeg od ovih darova kojima se rana Crkva radovala. Ljubav nije dar, već rast, plod koji se mora razvijati u vrtu naše duše i njegovati s puno brige, kako bi se pravilno razvijao. On kaže da Ljubav nikada ne prestaje; ali da će druge stvari uminuti, naime, moć proricanja ili govorničtva, dar jezika, znanje, itd. To bi izgubilo svoju vrijednost jer bi promjenjivi uvjeti relativno uklonili njihovu nužnost. Prorokovanje bi bilo dokinuto, dar jezika bi prestao, a znanje bi nestalo. Apostolov argument je da bi sve te stvari nužno završile kada bi nastupilo savršenstvo, jer su svi naši darovi i talenti nesavršeni. Zasigurno bi s našom veličanstvenom „promjenom” u Prvom uskrsnuću i s ulaskom u Milenij naši uvjeti bili toliko različiti da bi mnoge stvari visoko cijanjene u manjem svjetlu i pod nepovoljnim uvjetima sadašnjosti bile bezvrijedne. Isto tako, kremen je nekoć bio vrijedan za paljenje svjetla, ali sada se više ne koristi, budući da su ga zamijenile šibice, električna svjetla, itd. Međutim, mnogi od tih darova, uključujući i dar jezika, nestali su mnogo prije jutarnjeg svjetla Milenija – prestali su ubrzo nakon smrti apostola, jer su te darove podijelili samo apostoli.

Zatim Apostol uspoređuje darove Duha s plodovima Duha i pokazuje da prvi, u suprotnosti s potonjim, bili su kao igračke djetinjstva u usporedbi s dragocjenostima zrelosti. „Kad sam bio dijete, govorio sam kao dijete, ali kad sam postao čovjek, odbacio sam djetinjarije.” Dakle, darovi jezika, tumačenja jezika, itd., dani su Crkvi u njezinom djetinjstvu i tada su

služili u korisne svrhe, ali bi se mogli odbaciti kako je Crkva iz djetinjstva izlazila na snagu i razvoj proizašao iz većeg znanja o Velikom Božjem planu. Mlijeko Riječi i čvrsta hrana Riječi bili su namijenjeni od Boga za razvoj udova Tijela Kristova, dok svi ne dođu do stasa muževnosti u Kristu. Što je kršćanin napredniji, to će sigurnije znati da su darovi Duha samo poput dječje igračke koju treba nadopuniti plodovima Duha, mnogo vrijednijima za Crkvu u njezinu razvijenom stanju.

Sveti Pavao nas nadalje upućuje na činjenicu da ne živimo samo za sadašnjost, nego posebno za budućnost; i da sve što možemo ovdje razviti što će nam trajati u vječnoj budućnosti, sigurno mora biti najvažnija stvar koju trebamo steći. Htio je da vidimo onu najvažniju stvar za kršćanina – ljubav – ljubav koju je on opisao. Naše znanje, jezici, itd., sadašnjeg vremena samo su puke sjene velikih moći koje će biti naše, ako postignemo veličanstvene blagoslove Prvog uskrsnuća. Kakvu god jasnoću vida imali u sadašnje vrijeme, tada ćemo pronaći samo tamu u usporedbi s onom punom svjetlošću veličanstvenog jutarnjeg vremena. Gdje sada vidimo kao kroz nejasno staklo, tada ćemo vidjeti licem u lice. Sada znamo djelomično; tada ćemo znati kao što smo poznati.

VJERA NADA I LJUBAV

Sveti Pavao želio je da Crkva vidi da su vjera, nada i ljubav, tri ploda Duha, daleko superiorniji od svih „darova” Duha bilo koje vrste, jer će oni trajati kroz cijeli vijek. Do Milenijskog jutra trebat ćemo vjeru; trebat ćemo nadu; trebat će nam ljubav. Ne možemo bez njih. Bez njih ne možemo napredovati Isusovim stopama. Ali ako tražimo razliku između ovih nesavršenih osobina, on ističe da je najvažnija od njih ljubav. Zašto glavna? Zato što je to Božanska kvaliteta bez koje, sa svim ostalim kvalitetama koje posjedujemo, još uvijek ne bismo mogli biti zadovoljavajući Bogu. To je kvaliteta koja će trajati cijelu vječnost. Uvijek ćemo trebati ljubav, ako ostajemo u Božanskoj naklonosti. Što se tiče vjere i nade, koliko god bile izvrsne kvalitete, doći će vrijeme kada će ih progutati viđenje, plod, stvarnost veličanstvenog stanja zajedništva s Gospodinom. Ali Ljubav nikada neće iznevjeriti. Među svim milostima Duha ona je najviša i vječna.

Samo zbog ozbiljnih pogrešnih predodžbi o ljubavi potrebno je ili čak ispravno podsjetiti naše čitatelje, riječima Apostola, da ova osobina ljubavi nije samo oblik riječi ljubavi, niti samo ljubaznih riječi i osmijeha, već da seže duboko u našu prirodu i uključuje naša djela i naše osjećaje srca. – 1. Ivanova 3:18.

„A plod je Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjera..” (Gal. 5:22)

NAŠ NEBESKI DOM

Za malu djecu „dom” je ono drago mjesto gdje je Majka,
Gdje svaka rana uvijek nalazi cjeloviti poljubac ljubavi,
I mala uplakana srca se umiruju da počivaju na njezinim
grudima.

U kasnijim godinama ta draga riječ „dom” budi
dragocjenu misao o voljenoj ženi i sretnoj djeci, o miru i
odmoru, –

Utočište slatko kamo vanjske brige i tjeskobe ne mogu doći.

I kada sunce života tone na zapadu, mi sanjamo o „kući”
kao onom blagoslovljenom mjestu okupljanja gdje često
kroz godinu

Naša djeca, i njihova djeca, dolaze s bogatstvom
zahvalne ljubavi, koja čini da naša srca zaborave bol i trud
prijašnjih godina.

Ali kršćaninu, premda su zemaljske ljubavi bliske i
drage, misao o „domu” pripada onom najnebeskijem mjestu
gdje su Bog, i Krist i svi sveti anđeli, gdje tuga nema mjesta

i gdje je svako čeznutljivo srce potpuno zadovoljno;

Gdje ćemo ga savršeno voljeti i služiti mu, i ponovno se
sresti,

Niti se ikada rastati od suputnika na „uskom putu”;

Gdje ćemo sjediti s Kristom na njegovom prijestolju, i
blagoslivljati mirom i radošću cijelo stvorenje, koje sad
uzdiše u boli i suzama!

I iz godine u godinu zlatni lanac postaje sve duži, što

Nas približava našem nebeskom domu, dok jedan po
jedan, „svećenici”

U tišini prolaze ispod „zavjese” – svaki dodatna karika.

Ah, dakle, da bismo dobili ulaz u to blaženo prebivalište,
zar ne bismo računali sadašnje stvari samo „gubitkom i
šljakom,” i lagano dotaknuli svaki predmet koji bi mogao
zadržati naklonost našeg srca prema ovoj zemlji, –

Jer gdje je naše blago, e tamo će i naša srca biti!

– G. W. Seibert.

LUTANJE U „VANJSKOJ TAMI”

U Svetom Pismu „vanjska tama,” tama svijeta, često se
spominje u suprotnosti s unutarnjim svjetlom, svjetlom
istine, kako je božanski otkriveno. Tako je naš
Gospodin rekao: „Blago očima vašim jer vide i ušima
vašim jer čuju.” A Apostol nas podsjeća da smo iz tame
preneseni u čudesno Božje svjetlo. Svijet je općenito
predstavljen kao da leži u tami, kao da ne može vidjeti
svjetlo Istine. Tako nam je opet rečeno da svjetlo
svijetli u tami, ali ga tama ne shvaća. Neki od svijeta
spavaju i stoga ne vide svjetlost, dok su drugi vrlo
budni za svjetovne ciljeve i svjetovne ambicije i
planove, ali su potpuno slijepi za Božanske namjere.

Određenoj klasi koja ima određene karakteristike
uma, Bogu je drago otkriti svjetlo i voditi ih tim
svjetlom na pravi put. Oni koji vide i iskoriste priliku i
hodaju putem nazivaju se „djeca svjetla,” dok se drugi
koji idu suprotno nazivaju „djeca tame.” Obraćajući se
nekima od ove djece svjetla, naš Gospodin je rekao:
Vama je dano znati otajstva Kraljevstva Božjega, ali
strancima se sve te stvari govori u prisposobama i
mračnim izrekama, da gledajući ne vide, i da slušajući
možda ne bi razumjeli. – Luka 8:10.

Iako je istina da je ova moć razumijevanja „dana,”
ipak nije dana bez razlike; daje se samo onima
određenog karaktera. Samo je njima svjetlost korisna;
drugima bi u sadašnje vrijeme bilo više ili manje
štetno. Možemo zahvaliti Bogu, kao što je to učinio
Isus, što su Božanske namjere za sada skrivene od
mudrih i razboritih i otkrivene samo „djeci.” Drugima
bi značilo imati svjetlo ozljeda za sebe, ako ne i
poremećaj Božanske namjere i priprema. Kao što nam,
na primjer, sveti Petar kaže da su oni koji su razapeli
Gospodina učinili to u neznanju, u sljepoći, u tami, „jer
da su znali, ne bi razapeli Gospodina slave;” čak iako

njihova srca možda nisu bila ništa bolja, mogli su
regulirati svoje ponašanje većim znanjem i time bi
Božanska namjera, da oni Krista razapnu, pravednog
za nepravedne, bila poražena.

U Mateju 6:22,23, naš Gospodin nam daje sugestiju
u pogledu stanja srca i kakve to ima veze s našom
spособnošću da vidimo ili ne vidimo božanske istine.
On kaže: „Ako je tvoje oko čisto, cijelo će ti tijelo biti
svijetlo; ali ako je tvoje oko zlo, cijelo će ti tijelo biti
puno tame.” I zatim dodaje, „Ako svjetlo koje je u tebi
bude (postane) tama, kolika je samo ta tama!” Očito
naš Gospodin koristi prirodno oko i prirodno tijelo kao
ilustraciju koja skreće našu pozornost na više oči
razumijevanja i njihovu moć da blagoslove, vode i
kontroliraju interese tijela.

Čini se da jedno oko označava jedinstvenost svrhe
ili namjere srca prema Bogu, jer u sljedećem retku naš
Gospodin skreće pozornost na činjenicu da postoje
samo dva gospodara – dobro i zlo, pravednost i grijeh,
Bog i Sotona. Oni koji su potpuno pod vlašću Sotone
su zaslijepljeni; kao što nam sveti Pavao govori, Bog
ovoga svijeta zaslijepio je umove svih onih koji ne
vjeruju, da slavno svjetlo Božanske dobrote ne zasja u
njihovim srcima. (2. Korinćanima 4:4.) Jedini koji nisu
slijepi su oni koji su sluge Božje, a stupanj njihove
bistrine vida ovisi o čistoći njihovog oka,
jednostavnosti srca, jednostavnosti namjere, njihovu
odanost jednom Gospodaru, načelima njegove
vladavine, itd.

Svima koji su vidjeli svjetlo „sadašnje istine” ima
stoga razloga posebno čestitati na prelasku iz tame u
svjetlo, na izbavljenju iz Kraljevstva tame u
Kraljevstvo dragoga Sina Božjega, iz vlasti Sotone kao
njegovih slugu da budu Kristovi učenici i sluge Božje.

Sveti Petar govori o našem prelasku iz tame u njegovo čudesno svjetlo. Sveti Pavao kaže: Nismo od noći ni od tame. Sveti Ivan kaže: U njemu nema nikakve tame. Nadalje, tama je prošla i pravo svjetlo sada svijetli, ali tko mrzi brata svoga, u tami je.

JEDNO OKO LJUBAVI

Poanta koju utvrđujemo je da, kao što su naša prirodna tijela izgrađena dobrim vidom, tako kao Nova stvorenja imamo bistrinu duhovne vizije proporcionalno našoj odanosti Gospodinu i prosvjetljujućem utjecaju njegova duha svetosti, duha ljubavi.

Postavlja se pitanje, je li moguće da itko od nas, nakon prelaska iz tame u Gospodinovo čudesno svjetlo, ponovno uđe u tamu – izađe iz svjetla? Sveto Pismo odgovara da je to moguće. Ono nam govori da će u određenim slučajevima Bog prisiliti ljude da odu od svjetla u „vanjsku tamu” uobičajenu za svijet općenito; da neloyalnost Gospodinu i načelima njegovog učenja ide u ovom smjeru.

Mogli bismo pretpostaviti da bi oni koji bi tako trebali biti bačeni u „vanjsku tamu,” bilo iznenada ili postupno, bili jako uznemireni, ali, naprotiv, imamo sve razloge vjerovati da svijet u „vanjskoj tami” nije jako uznemiren svojom tamom, nego, kako naš Gospodin sugerira, „više voli tamu nego svjetlo”; jer je u lošem stanju; jer nema Duha Gospodnjeg, duha ljubavi. Zaključak je, dakle, jasan da će se oni koji odu od svjetla u tamu osjećati jednako zadovoljnima kao i oni koji nikada nisu došli na svjetlo „sadašnje istine” – koji su čak i hvalisavi u odnosu na tamu i vrlo neljubazni u svom kritiziranju svjetla – mržeći svjetlo.

U gore citiranom retku, pod simbolom jednog jedinog oka, Gospodin oslikava jedinstvenost cilja i srca koji moraju karakterizirati sve koji doista postanu njegovi učenici ili djeca svjetla. On čak nagovještava da su oni koji izgube tu samoću srca, jedinstvo oka, jedinstvo namjere, i zatim odu u tamu, u nekim aspektima u još većoj tami nego drugi koji nikada nisu vidjeli svjetlo. On kaže: „Ako svjetlo koje je u tebi postane tama, kolika li je ta tama!” Naše iskustvo to u potpunosti potvrđuje. Oni koji su jednom bili u svjetlu Gospodinova lica, i u svjetlu Božanske Riječi, i koji to izgube, čini se da su u stanju koje je mnogo više za žaljenje od stanja svijeta općenito koji nikada nije imao svoje otvorene oči razumijevanja. Čini se da nitko drugi na svijetu nije sposoban za takve povrede duha ljubavi, duha istine, duha pravde, duha pravde. Čini se da su sposobni govoriti, činiti i misliti više podlih, nemilosrdnih, zlih stvari nego prije nego što su bili prosvjetljeni.

Godinama smo pokušavali sagledati filozofiju ove činjenice koja nam se bolno očitovala u raznim

prilikama, i vjerujemo da smo pronašli njezino ispravno objašnjenje kako slijedi: –

SVJETSKI STANDARD NASPRAM NEMA STANDARDA

Tjelesni čovjek vodi svoje ponašanje, riječi i misli u velikoj mjeri ponašanjem i riječima svojih bližnjih. Najjači apel tjelesnom čovjeku je: Što bi gospodin Brown, ili gospodin i gospođa Jones, ili gospodin i gospođa Smith mislili o takvim riječima ili takvom ponašanju? Čini se da je ovo odmjerenje sebe s drugima istog karaktera i položaja, te procjena ponašanja prema ponašanju drugih koje poštuju, jedino mjerilo po kojem svijet hoda. Ne vidi jasno načela pravde, istine i ljubavi.

Ali kada se dogodi istinsko obraćenje Gospodinu, kada se otvore oči razumijevanja, pred otvorenim očima razumijevanja pojavljuju se novi standardi. Čuje se Učiteljeva riječ koja kaže: „Budite slični svome Ocu koji je na nebesima” i „Budite moji sljedbenici” i „Uzmite moj jaram na sebe i učite se od mene.” Neki gledaju ukriž, nastojeći služiti dvojici gospodara i hoditi u skladu s dva mjerila – biti ugodan Gospodinu, i također hoditi prema zemaljskim mjerilima kao i prije. Ali ovo se pokazalo kao vrlo nezadovoljavajući pravac postupanja; nema niti Božanskog odobrenja niti odobrenja svjetovnih prijatelja. Oni s jednim okom, s jednom namjerom, govore u sebi suprotno,

„Svome Gospodaru moram biti vjeran
Koji me otkupio svojom krvlju.”

Oni ubrzo uče da je svijet u tami, i da bi hodati sa svijetom, i prema svjetovnim standardima, značilo ne uspjeti napredovati od milosti do milosti, od znanja do znanja i od slave do slave, pod vodstvom Učitelja, koji nas je uputio da idemo njegovim stopama. Stoga su se ovi s jednim okom potpuno oslobodili svjetovnih standarda koji su prije bili njihovi vodiči, i oni gledaju u Gospodina, i, gledajući tako, imaju najbolje vodstvo, najviši standard koji se može zamisliti. Gledajući u njega, kopirajući Isusa, oni sve više i više počinju shvaćati duljine i širine, visine i dubine Božanske ljubavi i pravde, i traže sve više i više preobrazbu u svim svojim riječima, mislima i djelima u skladu sa slavnom uzorom što njihovo jedino oko daje i omogućuje im da jasno vide. Kako je samo blagoslovljeno njihovo stanje! Poučeni primjerom Gospodina i njegovom riječju milosti i istine, oni se svakodnevno uzdižu prema novosti života po liku svoga Otkupitelja i postaju prikladni za nebesko Kraljevstvo i za slavnu promjenu uskrsnuća.

GOSPODIN ĆE SUDITI SVOM NARODU

Božanska namjera nije samo pozvati one koji imaju jedno srce i jedno oko, te ih uputiti i voditi, već ih također ispitati i dokazati. Tako čitamo: Gospodin Bog

tvoj ispituje te da zna ljubiš li Gospodina Boga svojega svim srcem svojim i svom dušom svojom. (Pnz 13:3.) Ispit poslušnosti je božanski zakon – vrhunski ljubav prema Bogu i apsolutna pravda prema bližnjemu – da ga volimo kao sebe. Osim toga, posvećeni imaju Novu zapovijed da ljube jedni druge kao što ih je Otkupitelj ljubio – do mjere da žrtvuju, polažu sve i svašta u ime jednih drugih, za dobrobit i pomoć jednih drugih. Ako se ovaj test vjerno izdrži, to znači da je pojedinac ne samo dosegao oznaku savršene ljubavi, već je izdržao testove i pokazao svoju dostojnost vječnog života pod Božanskim odredbama i uvjetima. Ali ako se ovi testovi ne izdrže, to znači odbacivanje pojedinca od svjetla, i da će on otići od svjetla, tako da će stvari koje su mu nekada bile svjetlost izgledati tamne, a stvari tame će izgledati ispravne, pravedne, prave.

Stoga nije na nama da se žalimo na ove kušnje i testove koje Gospodin proglašava potrebnima; nije na nama inzistirati na tome da oni koje volimo moraju biti održani u svjetlu i da na kraju budu prihvaćeni u Kraljevstvo. Za nas je radije pokazati svoju poslušnost Gospodinu, pokazati svoju ljubav prema njemu svim našim srcem, i umom, i dušom, i snagom pristajanjem na Božanske pripreme i presude. Gospodin odabire članove razreda Nevjeste. Dao nam je privilegiju da budemo njegovi suradnici u ovom djelu, ali samo u skladu s njegovim uputama. Odluka je na Njemu. Ako ne zadrže jedinstveno oko, jedinstveno srce, jedinstvenu namjeru, odanost Bogu, načelima pravednosti, pravde i ljubavi, ne mogu nastaviti biti njegovi učenici; ne mogu nastaviti u svjetlu; moraju otići u „vanjsku tamu.”

Ako netko ne uspije nastaviti u razvoju duha ljubavi, duha svetosti, duha Božjeg, oni će sigurno nazadovati, a svjetlo koje je u njima postat će tama – velika tama. Umjesto duha ljubavi čiji je primjer naš Gospodin, koji je položio svoj život za nas, ući će duh mržnje, zavisti i zlobe; duh ubojstva koji, iako oklijeva činiti vanjsko nasilje i dolazi pod zabranu zakona, neće

„JEDNAKO RAZMIŠLJAJTE”

„Sada vas zaklinjem, braćo, imenom Gospodina našega Isusa Krista da svi isto govorite i da ne bude razdora među vama, nego da budete savršeno združeni u istom umu i u istom uvjerenju...Jer su me Klotini ukućani, braćo moja, izvijestili o vama da među vama ima prepiranja.” – 1. Kor. 1:10,11

TOLIKO smo se navikli na razlike u mišljenjima da su mnoga Božja djeca počela osjećati da ako postoji savršeno jedinstvo misli, uma, ono sigurno mora značiti pogrešno stanje, podaništvo. Gore citiranim riječima apostol Pavao pokazuje da se ne slaže ni s jednim takvim razmišljanjima. On kritizira takvo razmišljanje. Nedvojbeno je tada, kao i danas, u Crkvi bilo „neovisnih,” nekih koji se postavljaju kao učitelji, i hvale se svojim neovisnim mišljenjem, hvale se da se ne slažu sa „Svanućima” i „Kulama” u nekim značajkama Istine, i implicirano ostavljaju

oklijevati ubiti karakter i reći svako zlo protiv onih prema kojima su postali ogorčeni. Po takvim ćete ih plodovima poznati. Takvo trnje ne raste ni na vinovoj lozi, ni na smokvi.

Filozofija njihovog puta je sljedeća: kada izgube duh Gospodnji, duh pravde i ljubavi, dobrote, milosrđa i istine, gube Gospodnji nadzor, vodstvo i kontrolu. I nakon što su prethodno odbacili pravila i utjecaje koji kontroliraju svijet općenito, oni su bez ikakvog vodstva ili ograničenja u pogledu svog tijeka života. Stoga oni ne samo da djeluju suprotno Božanskim standardima, već krše načela pravde i pristojnosti, riječima i ponašanjem, koji pomažu i vode svijet općenito. Iz tog razloga oni koji jednom izađu iz svjetla Sadašnje Istine mogu misliti, i reći, i činiti, zločestije i prezirnije stvari nego što mogu svjetovnjaci koji još uvijek zadržavaju pomoć u redu i pristojnosti imajući na umu ono što bi njihovi bližnji u životu razmišljali o njihovom putu, njihovim riječima i ponašanju.

HODAJTE KAO DJECA SVJETLA

Zaključno, dakle, potičemo da svi koji su jednom bili prosvijetljeni i učinjeni dionicima Duha Svetoga, koji su okusili dobru Riječ Božju i sile budućega vijeka – potičemo ih da budu revni, zadržati položaj koji su već postigli. Potičemo da budu suobličeni liku Božjeg dragog Sina; da budu savršeni u ljubavi, da odbace sve ovo: gnjev, zlobu, mržnju, zavist, svađu; jer ako se nešto od toga zadrži, težit će sljepoći i „vanjskoj tami.” Više od ovoga, potičemo ih da se obuku u sve ove milosti Duha Gospodnjega: krotkost, blagost, strpljivost, dugotrpljivost, bratsku dobrotu, ljubav. Oni će ojačati i razviti karakternu sličnost Otkupitelja za koju je Bog predodredio da je mora postići svatko tko će biti prihvaćen kao član Kristove Nevjeste. I zatim Apostol sugerira: Ako činimo ove stvari, nikada nećemo pogriješiti, nego će nam biti osiguran obilan ulazak u vječno Kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.

dojam da bi se o njima trebalo visoko misliti zbog ove neovisnosti.

Nije na nama da sudimo o njihovim motivima i namjerama, ali vjerujemo da su prevareni i da rade više štete Gospodinu nego što su vjerojatno svjesni. Apostolovo poimanje Božanske istine kako je gore izloženo bilo je da svi koji govore i poučavaju trebaju govoriti i poučavati iste stvari; a na drugom mjestu kaže da bismo svi trebali misliti na iste stvari. On ulazi u temu prilično detaljno i pokazuje gdje su potaknute razlike, a gdje je pogreška. On ističe da su ovi uvjeti

rezultat stranačkog duha, sektaškog duha, jedni tvrde da su Pavlovi, drugi Apolonovi, treći Petrovi, itd., dok su svi oni trebali prepoznati grešku takvog smjera – svi su trebali prepoznati da Krist nije podijeljen i da njegovo Evanđelje nije neskladno, već da je to jedna veličanstvena, skladna poruka Božanske objave.

Jesmo li upitani kako bi bilo moguće da „mnogi ljudi različitih umova” promatraju Božansku Istinu u potpuno istom svjetlu? I jesmo li upućeni na različite vjeroispovijesti kršćanskog svijeta koje proturječe jedna drugoj u tolikom broju točaka doktrine? Naš odgovor je da su sve ove podjele sektaštva dokazi istinitosti Apostolovih riječi citiranih na početku ovog članka. Sektaški duh raskomadao je Riječ Božju. Zanemaren je Kristov Duh, koji bi očuvao jedinstvo Tijela, Crkve, u sponama mira, i poticao se duh „neovisnosti” sve dok rezultat nije bio – Babilon, zbrka.

Lijek je onaj koji smo nastojali predstaviti u svim publikacijama Društva, naime, utvrđivanje Kristova uma, duha istine, prihvaćanjem cijele Riječi Božje i donošenjem svakog tumačenja u usklađivanje s njom i odbacivanje svega što se nađe u suprotnosti s njom.

Pitanja ovog časa, s kojima se isto tako može suočiti svaki put, su ova: Imamo li mi koji vjerujemo u „Sadašnju istinu” veću mentalnu oštromnost i veću sposobnost u tumačenju Riječi od svih naših predaka tijekom osamnaest stoljeća? Ili, živimo li u slavnoj epohi koja je označena kao vrijeme žetve? I nije li Gospodinu zasluga što nam je skrenuo pozornost na sklad Božanske Riječi?

Vjerujemo da svi koji imaju ispravnu koncepciju „Sadašnje istine” shvaćaju da je to doista Božanski plan vjekova, i shvaćaju, također, da je toliko iznad i izvan sposobnosti tjelesnog čovjeka da bi to bilo čudo za da konstruira takvu teoriju – najnevjerojatnije čudo o kojem uopće znamo. Ako njegovo razlučivanje sada nije od strane čovjeka, niti preko čovjeka, nego od strane Duha Svetoga, tada bi se na Duha Svetoga trebalo gledati kao na Učitelja, a ne kao na ljudsko sredstvo kroz koje je prezentacija dana Crkvi. I ako se ovo prihvati kao razumno i istinito rješenje stvari, nije li jednako istina da će „neovisni mislilac” i „neovisni učitelj” vjerojatnije svojom neovisnošću voditi u tamu nego u daljnje svjetlo?

Zacijelo je uzalud moliti se u himni „Budi ti moj učitelju, Gospodine,” ako u praksi ne obraćamo pažnju na Gospodina kao Učitelja, već, naprotiv, potičemo veliku neovisnost misli i potičemo sugestiju da bi svatko mogao zapaliti duhovnu šibicu koja bi dala više svjetla i bacio Božanski plan vjekova u sjenovitu pozadinu.

Tko god vjeruje da je to moguće, ne može vjerovati da je Božanski plan Istina – pravi Božji plan. Ne može zadovoljiti njegove čežnje kao što ništa drugo ne može, inače ne bi čeznuo ili tražio nešto dalje, neovisno i

posebno svjetlo. Umjesto toga, bio bi toliko zadivljen divnom Božjom milošću u svjetlu Božanske istine, koja je prodrla kroz sljepoću njegovih prethodnih praznovjerja i dala mu svjetlo spoznaje slave Božje, da bi bio pognut u poniznosti i zahvalnosti. Bojao bi se podići oči čak i na trenutak s blažene vizije da ne bi propustio jednu značajku. Niti je mogao razumno očekivati da će pronaći veličanstveniju, ako je stvarno vidio i stvarno okusio bogatstvo Božje milosti i istine, kako je sada očitovano svetima.

Jedino objašnjenje koje uopće odgovara ili objašnjava sadašnje uvjete i sadašnji blještavi sjaj Božanske Riječi je ono koje nam je dao sam Učitelj. Uvjeravao nas je da će se pri svom drugom dolasku obznaniti onima koji će u to vrijeme biti njegove istinske, odane, vjerne sluge. Uvjeravao nas je da će se opasati, postati njihov sluga, natjerati ih da sjednu za stol i iznijeti im iz riznica Božanske Istine stvari nove i stare. (Luka 12:37.) Ovo je jedino objašnjenje divnog svjetla na Božanskom planu koje sada sja; jedino objašnjenje blagodati koje su prepune stola vjernih Gospodnjih. Zaista imaju hranu za jelo za koju svijet ne zna.

Gospodin nas ispituje da vidi do koje mjere ga prepoznamo kao davatelja svakog dobra; u kojoj se mjeri naša srca hrane Istinom; u kojoj se mjeri duhovno hrane; i u kojoj mjeri kod drugih postoji samo grozničavo uzbuđenje i nezadovoljstvo, i traženje nečeg novog. Možemo biti sigurni da će se onima koji su u ovom nezadovoljnom stanju Sotona predstaviti kao glasnik svjetla, nudeći im drugu hranu i drugo svjetlo – „novije i bolje”. Možemo biti jednako sigurni da će Bogu biti drago dopustiti mu da donese takve zablude na njegov narod da ih dokaže, da ih ispita.

Prispodoba našeg Gospodina o pšenici koja je pala uz put i pojele su je ptice nebeske, i na kamenito tlo gdje je zemlja bila plitka i sunce progonstva isušilo ga, i na trnovito tlo i ugušila ga briga ovog života, i na dobroj zemlji gdje je donio trideset, šezdeset i sto puta, ima ispunjenje u naše dane kao i u prošlosti. Istina testira karakter i Bog želi da to bude tako. Moramo se pobrinuti da što god bili po prirodi, Božjom milošću naša srca budu u produktivnom stanju, i da ako je moguće mi ćemo biti od onih koji rađaju stotruko.

Samo oni koji obraćaju pažnju na Gospodinovu Riječ i njeguju njezin duh, i prepoznaju Učitelja, i njegovo providonosno vodstvo i brigu, i hranjenje stada, bit će spremni razmišljati o istim stvarima, i moći će donijeti mnogo ploda, i zadobiti Kraljevstvo.

Otkako smo napisali gore navedeno primili smo upite s nekoliko strana o pitanjima koja su usko povezana s ovom temom i ovime dajemo svoje odgovore:

(1) Što će ovce Gospodnje učiniti kada se oni koji su ih vodili usprotive referencama i citatima iz Studija

Svanuća na sastancima ekklesije, na kojima inače postoji puna sloboda izražavanja? Lažna tvrdnja je da je ovo „obožavanje čovjeka ili obožavanje knjige” i da bi Božji narod trebao koristiti samo Božju Knjigu – Bibliju.

Odgovaramo da je odgovor koji treba otvoreno dati sljedeći: ne možemo vidjeti razliku između slušanja učitelja kako usmeno izlaže i toga da njegova učenja u tiskanom obliku čita ili citira netko drugi. Ako je podučavanje putem tiskane stranice pogrešno, onda je svo učenje pogrešno. Ako nije nerazumno da s poštovanjem čujemo riječi onoga koji tvrdi da nam može pomoći u ispravnom razumijevanju Božje Riječi, ne može biti nerazumno da čujemo riječi iz ovih knjiga koje su nas već zapravo i istinski naučile gotovo sve što razumijemo o Božjoj riječi. Ako ikada zaključimo da imamo samo jedan ljudski kanal poučavanja, naša će odluka biti da se čvrsto držimo onog koji je Bog koristio i blagoslovio za naše prosvjetljenje, a ne usmenog učitelja, koji na taj način pokazuje svoje protivljenje djelovanju koje Bog posjeduje, koristi i blagoslivlja nas. Učiniti drugačije ne samo da bi bilo mudro nego i obeščastiti Darovatelja svega dobra.

(2) Naš odabrani razredni vođa ili Starješina je pametan brat, a ipak često mislimo da su njegova izlaganja malo pogrešna – različita od naših vlastitih pogleda izvučenih uglavnom iz našeg proučavanja u svjetlu Kula i Studija Svitanja. Kad privučemo pozornost Starješine na tu stvar, on općenito odgovara da je prošlo dosta vremena otkako je čitao Studije Svitanja i da je, što se tiče Kula, stvarno previše zauzet

OSLOBOĐENJE OD PROTIVNIKA

BRAT CT RUSSELL: –

Dragi gospodine. – Prepuštajući se impulsu, pišem vam, otkrivajući sadašnje misli i namjere svog srca pred njim koji ih sve zna i koji – o čudesna milosti – brine za mene čak i nakon svih ovih godina koliko sam bio u rukama Protivnika koji me tukao i udarao i čupao do gola dok sam plakao, O, moj Bože, zašto si me ostavio? Vjerujem da ćete biti strpljivi sa mnom dok se prisjećam prošlosti i pokušavam objasniti kako sam toliko odudarao od „Društva Stražarska Kula” i duha istine. Bio sam vrlo poman istraživač Svetog Pisma i „izišao” od 1875; vaša kronologija u sv. III. Milenijskog Svitanja., baš mi je odgovarala i počeo sam pomno proučavati tu temu. Vidio sam priliku da se razlikujem od vas i poslao sam svoja otkrića bratu u Istini kojem su se jako svidjela i potaknuo me da proučavam i pišem nešto više o tome.

Sada je sve to bilo zakonito i mnogo mi je pomoglo jer sam došao do gotovo istog zaključka kao i vi, ali pomisao da se mogu uspješno nositi sa Bratom Russellom u svojim otkrićima o kronologiji prilično me napuhalo i osjećao sam da bih mogao pronaći

da bi ih čitao. Koja bi bila naša dužnost kao razreda u ovom slučaju?

Odgovaramo da postoje dvije dužnosti koje treba uzeti u obzir: (a) Dužnost prema vođi ili starješini bi bila reći mu s ljubavlju i dobrotom da je prema njegovoj vlastitoj izjavi „preopterećen brigama ovoga života,” i da Vaša je dužnost prema njemu oprostiti ga od vođenja razreda kako bi imao dovoljno vremena za osobno proučavanje i razvoj. (b) Dužnost prema razredu bila bi postaviti za vođu svojih Berejskih lekcija prirodno manje talentiranog brata koji bi imao više vremena za učenje ili više revnosti za Istinu. Izaberite ga za starješinu i zatim se svi uključite i pomozite mu tako što ćete dobro proučiti pitanja za svaku lekciju. Sigurni smo da će Gospodin blagosloviti ovu hrabrost i odanost načelima svoje Riječi.

Zapamtite da smo mi i naši preci stoljećima imali Biblije i pokušavali imati biblijske studije, biblijske tečajeve itd., a da kao rezultat toga nismo stekli mnogo mudrosti ili svjetla. Je li vam svjetlo u kojem sada uživate došlo kroz „nezavisno proučavanje Biblije”? Sumnjamo!

Što su „Proučavanja Svitanja” nego uređena Biblija tematski, s citatima za svaku točku i paragraf? Nije li vjerojatno da veliki Protivnik koji se sa zadovoljstvom predstavlja kao anđeo svjetla i zagovornik Biblije stvarno vara neke od naših dragih prijatelja – pokušavajući ih postupno odvući od velikog svjetla koje nam je sada osigurao naš Gospodin sve, natrag na metode koje su bile u modi prije nego što je pravo svjetlo obasjalo naš put?

druge nedostatke. U to ste vrijeme pozvali one koji su bili „u potpunom skladu” s učenjima Milenijskog Svitanja i Stražarske Kule, koji su imali nešto talenta u načinu vođenja sastanaka, da bi mogli biti poslani tu i tamo pod imenom Putujuća braća i predstavnici ureda Stražarske Kule o trošak društva. Nisam imao ni najmanje talenta u tom smjeru, pa se nisam mogao osjećati omalovaženim što nisam pozvan.

U ovom trenutku, i kroz nagovještaje drugih, počeo sam se bojati da brat Russell nastoji povući oko nas crte sektaštva i vezati me unutar društva u kojem je „najveći sklad” s učenjima Milenijskog Svitanja trebao biti ispit za Gospodnje odobrenje.

Pobunio sam se protiv toga s onim što mi se činilo pravednim gnjevom, i upravo ovdje me Protivnik uhvatio. Znam da je to bilo ovdje jer mi nije nepoznata njegova metoda napada, kao što ćete vidjeti dalje.

Neki nečisti demon koji me je privukao kroz moju opravdanu mržnju prema sektarijanizmu dao mi je mentalnu sugestiju da se Br. Russell pokušavao postaviti iznad nas, i ovaj demon je stalno sugerirao ove riječi – „Neću dopustiti da ovaj čovjek vlada nada

mnom.” Ovo nije bila prolazna misao, bila je to sugestija primijenjena na moj um uvijek iznova, i iako nisam bio siguran u to u to vrijeme, sada sam odlučan zbog mog iskustva s tim zlim duhovima.

Tada sam počeo gubiti interes za Istinu i pokušao sam se spašavati pišući kontinuirano o temama koje se razlikuju od Br. Russella., dok sam čeznuo za nečim što bi me inspiriralo i zauzelo mjesto „Stražarske Kule,” ali nisam našao ništa.

Ovo je bila demonova prilika i počeo me mučiti na poslu. Kad bih nešto ostavio, nisam to mogao pronaći kad sam htio. Sve je pošlo po zlu; posao je propao, dugovi su se nagomilali, a ja sam se sada bijesno borio. Dopustite mi da prijedem preko ostatka ovog tužnog iskustva; samo bi te boljelo kad bih to ispričao ovdje. Sada dolazim do vremena kad sam se osobno upoznao s četiri nečista demona. Čuo sam da su bili u tami što se tiče Istine, ali otkrio sam da poznaju Sveto Pismo i brata Russella bolje od mene. Ovdje samo spominjem nekoliko stvari, kao što je raspravljanje o Svetom Pismu s njima i engleski prijevod grčkih riječi.

Tema se okrenula „Sedmoj trubi” i „jakoj zabludi koja bi, kad bi bila moguća, trebala zvesti i same izabrane”. Predstavljali su se kao anđeli sedme trube poslani s Istinom Božjom za Izabrane i da ih spase od jake zablude kojom su duhovnici trebali prevariti cijeli svijet svojim divnim podvizima.

Intenzivna radoznalost u mojoj naravi koja me je učinila pomnim istraživačem sada me dovela do komunikacije s demonima kroz čitanje spiritualističkih knjiga i radova, zajedno s tom žudnjom za duhovnim. Usprkos tome, i dalje sam se držao Istine i bio sam neprobojan protiv svih tih ispraznih sofistika koje stvaraju „vanjsku tamu,” i molio sam Boga u očaju da me izbavi iz pokvarenosti u koju sam upao. Kako sam čeznuo biti Kršćanin i ponovno se vratiti na sunce Božje ljubavi. Čak sam se ispričao za Božju naklonost jer bi me mogao upotrijebiti u drugom dobu, izlažući me kao čudo svoje veličanstvene milosti za ohrabrenje pokvarenih.

Sada je prošlo više od godinu dana otkako sam počeo pronalaziti put natrag u Božju naklonost kroz neprestano bdijenje i molitvu. Za mene je bilo čudo kako me Bog ikada više može pogledati bez ikakve želje. Čini se da na to odgovara misao da to nije bilo zbog mene, nego zbog velike ljubavi kojom je naš Nebeski Otac ljubio svoga Jedinorođenca po kojemu je i za kojega sve stvoreno. Ivan govori o onima koji očituju Kristov Duh u ljubavi prema braći da je u takvima Božja ljubav savršena. On ih voli zbog onoga što jesu, a čini se da je ta ljubav onakva koju apostol spominje ovim riječima – „Održi se u ljubavi Božjoj.”

Osjećam zahvalnost Bogu za ohrabrenje koje mi je dao, a njegova nježna briga prema meni bila je divna. Vodio me natrag preko istih linija Istine i dao mi je,

naizgled kao tonik, da vidim nove ljepote u Istini koju sam naučio tako da mi dolaze s novim užitkom kao kad sam ih prvi put primio. Upravo zato ste pronašli novu ljepotu u Istini o savezima. Bez da ste išta naučili, uvelike ste dodali Istini kao cjelini, i ja sam ušao u vašu radost.

Dragi brate, volio bih da mogu reći nešto kao upozorenje drugima, ne zato što ne vidiš opasnost za one koji izgleda imaju svadljivi duh, već zato što sam imao tako tužno iskustvo. osjećam se tjeskobno kako bi braću upozorili kako bi mogli suditi sami sebi i iskorijeniti svaki korijen gorčine u svom srcu kako bi mogli izbjeći Gospodinovu kaznu.

Kad bi ona braća koja su samo malo uplašena za Gospodinovo djelo u vašim rukama mogla samo shvatiti kako ih vojske tame pritišću i čekaju priliku da im promaknu mentalnom sugestijom; pozivajući se na svoju čast ovdje, da bi tamo mogli pronaći ulaz! Čitamo da su „anđeli Gospodnji utaboreni oko njih koji se boje njega da ih izbavi”. Nije li barem razumno da je Gospodin povukao svoju tjelesnu stražu u ovo ključno vrijeme kako bi se vojnici križa još više mogli osloniti na „mač duha” i „štit vjere”?

Shvaćajući da je vremena malo, postoji svaki razlog da obratimo pažnju na ono što smo već naučili. Zapovijed na brdu San Juan – „Svatko neka pazi na sebe,” trenutno je prikladna, a onaj tko inzistira da njegov drug ide korak s njim, u većoj je opasnosti.

Imate ono što se naziva „zavjet”. Ne znam puno o tome, samo sam pročitao onaj u prošloj „Kuli” i reći ću da izražava upravo moju želju srca i molitvu Bogu. Odlomak o suprotnom spolu vrlo je prikladan s obzirom na veliku moć koju je Sotona preuzeo na sebe, tako da se članovi Krista mogu suzdržati od svake pojave zla kako sile tame ne bi stekle prednost.

Sada se ovdje želim zabilježiti i smatram da moje iskustvo opravdava tvrdnju da znam o čemu govorim. To je ovo. Što je netko bliži Gospodinu, to će više voljeti brata Russella i Istinu za koju se on zalaže, to će više ljubavi imati za braću, a kao posljedica toga, to će ga više Bog voljeti.

Ako je namjera ovog „zavjeta” dovesti Crkvu Božju u tješnje međusobno zajedništvo, da budu jednog uma i jednog duha, onda je sadašnjost providonosni trenutak da se ovaj „zavjet” koristi kako je namijenjen. Dobro je imati stav ovaca i zbiti se zajedno u vrijeme opasnosti.

Napisao sam ovo punim srcem i ovlaženim očima, ali ne s beznadnim Ezavovim suzama, jer je Duh Gospodnji sa mnom i potaknuo me da se nadam kada nade nije bilo, i uz Božju pomoć osjećam se ohrabrenim uzeti užad gdje sam mu dopustio da sklizne i naprezati se naprijed do cilja nagrade, i gdje će biti sam zakon moje prirode da hodam stazama pravednosti i mira.

S poštovanjem, ALEX. ALLAN.

DRAGI BRATE ALLAN: –

Tvoje me pismo razveselilo. Radujem se s tobom što si izbavljen iz „zamke ptičara.” Sigurno je istina da se „mi ne borimo samo s krvlju i mesom, nego sa zlim duhovima na visokim položajima,” koji posjeduju veliku inteligenciju i lukavost. Ono što izražava vaše pismo često smo željeli reći dragim prijateljima, ali smo oklijevali da im, umjesto da im učinimo dobro kako želimo, ne bismo učinili štetu dajući im čak i slabu ispriku da kažu da smo nastojali ugušiti njihove slobode. Jao! koliko je malo onih koji shvaćaju koliko je sloboda opasna stvar – koliko pažljivo se mora koristiti za našu dobrobit i kako se lako može zloupotrijebiti za našu vječnu opasnost. Zato što nas je Bog stvorio slobodnim osobama; jer ovo je dio njegove sličnosti; i budući da, osim toga, ambicija mora biti dio svakog progresivnog pojedinca, stoga ova slobodna volja i ambicija u kombinaciji sve nas stavlja na testove karaktera. I što su veće naše sposobnosti, više naših talenata i širi naš utjecaj, to moć ambicije može postati jača. Zatim dolazi test. Hoće li ova hvalevrijedna ambicija biti podložna Božanskoj volji – potpuno posvećena vršenju Gospodinove volje čak do smrti?

Ako je naša predanost Gospodinu apsolutna, ako u potpunosti kontroliramo svoje misli, riječi i djela, naša će sloboda i najveća ambicija biti ispravno usmjerena i dovesti do blagoslova za nas same i za druge. Ali ako Božansko ne bude prvo i apsolutno ne kontrolira našu volju, što više ambicija i slobode imamo, veća će biti naša opasnost. Tamo gdje se Gospodina ne štuje, pokorava mu se svim srcem, umom, dušom i snagom, netko drugi ima utjecaja u našim srcima, muž ili žena, roditelji ili djeca ili, više nego vjerojatno, mi sami. Ne možemo biti „pobjednici” osim ako su naša srca apsolutno odana Gospodinu, sa samovoljom i svakom drugom voljom podređenom Božanskoj volji. Ovo je životna lekcija onima koji su htjeli izaći kao pobjednici. Kako se radujemo s tobom, dragi brate, što si, iako si bio gotovo pobijeđen u ovoj borbi, konačno, Božjom milošću, povratio svoju ravnotežu.

Ne treba se čuditi što istaknutija braća imaju teža iskušenja po ovoj liniji. Ne smije nas iznenaditi ako, u ovom zlu danu u koji smo ušli, nađemo da znatan broj onih koji posjeduju talente ili utjecaje posreću. Na takvo stanje stvari upozorava nas apostol govoreći: Ne budite mnogi učitelji, znajući da će onaj koji je učitelj iskusiti teže kušnje. (Jakovljeva 3:1.) Otklon nekih koji su priznati kao učitelji prouzročit će posebna iskušenja drugima koji nisu učitelji i dokazat će do koje mjere imaju osobni odnos s Gospodinom kroz individualno posvećenje njemu i kroz njegove upute njegovom Riječju i proročanstvima – u Kristovoj školi. Bojimo se da se previše njih oslanja na druge čiji bi im pad mogao donijeti katastrofu.

Upravo zato što smo dugo prepoznali ovo načelo, u svim našim spisima, predstavili smo Gospodinovu poruku kao njegovu poruku, a ne kao našu vlastitu; dajući poglavlje i redak za svaku doktrinu. Ako se neki oslanjaju na nas ili na bilo što drugo osim na Gospodinovu Riječ za vodstvo, vjerujemo da se greška ne može pratiti u našim učenjima. Nastojali smo dovesti sve članove Tijela u izravan osobni kontakt s Poglavarom. Iako ne zanemarujemo vrijednost knjiga i propovijedi, mi smo, ipak, poticali na svu nužnost dokazivanja, u mjeri u kojoj su njihove sposobnosti, svake stavke Istine koju prime. Unatoč tome, bojimo se da se mnogi naši dragi čitatelji oslanjaju na nas i na druge. Potpuno znamo da se nalazimo u zlu danu i da oružje koje je Gospodin opskrbio treba obući pojedinačno za svakoga od njegovih vjernih vojnika križa. Koristit ćemo se svojim štitom, oklopom, kacigom i mačem u obrani, koliko god je to moguće, sav narod Gospodinov; ali svaki se mora pobrinuti da za sebe stavi ovu bojnu opremu. Veliki Kralj Svemira to je osigurao. Veliki Kapetan našeg spasenja, Isus, pozvao nas je da ga obučemo. Mi, kao kaplar, samo skrećemo pozornost na kapetanovu naredbu. Tko je nemaran, sigurno će zažaliti.

Vrijeme za podešavanje ovog oklopa je vrlo kratko. Bitka je sada u tijeku. Mnogi padaju na našoj strani. Ono što radimo treba raditi brzo, energično, sustavno, temeljito. Važno je da pomažemo drugima u mjeri u kojoj možemo, ali još je važnije po volji Božjoj, da pazimo na sebe i osiguramo svoj poziv i izabranje. Bilo je naše zapažanje da su neki koji su nedavno došli u Istinu mnogo jasniji u njoj i imaju bolje podešen oklop i sposobni su bolje koristiti „mač duha” nego neki koji su bili u Istini već pet, deset pa čak i dvadeset godina. Zaista se čini da su neki koji su dugo u Istini danas manje vješti u korištenju oklopa nego što su bili prije mnogo godina.

Zašto je ovo? I koji je lijek? Odgovor je jednostavan, očigledan svima. Božanska providnost dala je Božjem narodu u ovo vrijeme nacrt Božanskog plana i pojedinosti biblijskih doktrina kakve Božji narod nikada prije nije imao u svom posjedu. Bez tvrdnje o bilo kakvom nadahnuću za „Studije Svetog Pisma” sigurno možemo tvrditi da imamo božanski nadzor u pogledu sadržaja koji oni sadrže i vremena njihova predavljanja. Tko god prizna da smo uopće u vremenu žetve – da smo u njemu od 1875 – mora to također priznati. Gospodin je obećao da će u ovo vrijeme učiniti da njegov narod sjedne za obilnu večeru duhovne hrane i da će on biti njihov sluga i iznijeti im „novo i staro.” (Luka 12:37.) Svi koji prepoznaju ove stvari moraju prepoznati ove „Studije Svetog Pisma” kao poistovječene s ispunjenjem tog obećanja. Ako nisu, kako je obećanje ispunjeno? Neće biti dovoljno reći da je „Božanski plan vjekova” i opće

razjašnjavanje Božanske istine kroz te knjige samo mišljenje jednog čovjeka. To bi bilo odavanje previše časti bilo kojem čovjeku. Nitko tko se razumije u te stvari ne može vjerovati da bi bilo koji čovjek mogao izmisliti teoriju koja sve druge teorije ovog i svakog drugog dana potpuno stavlja u sjenu, kao loj u usporedbi s najdivnijim svjetlima našeg vremena.

Nema ni razloga ni smisla u pokušajima nekih da tvrde da su ove „Studije Svetog Pisma” samo ponavljanje onoga u što se vjerovalo stoljećima. Istina, oni predstavljaju doktrine izbora i slobodne milosti, krštenja, itd., itd., ali ne onakve kakve su bile niti kako se u njih neskladno vjeruje. Ove knjige raspravljaju o biblijskim prikazima i postavljaju ih u red tako da pokazuju njihov međusobni odnos, kao jednu skladnu cjelinu kakva nikada prije nije bila predstavljena. Njima se suprotstavljaju oni koji ih ne mogu opovrgnuti. Ponavljamo, dakle, da su „Studije Svetoga Pisma” ili providnost Gospodnja ili prijevara, a ujedno i jedno od najvećih čudesa.

Tajna bistrine i moći nekih koji su nedavno došli u Istinu može se pratiti u činjenici da su marljivo koristili ovu božanski osiguranu pomoć za proučavanje Biblije. Naprotiv, mnogi od onih koji su danas manje jasni u Istini nego što su bili prije mnogo godina duguju svoj gubitak duhovne snage i jasne percepcije Istine činjenici da su zanemarili ovu Božansku pripremu za svoje potrebe. Oni su slijedili svjetovnu misao – da, nakon što su probavili ono što je neki drugi čovjek mislio, vjerovao i podučavao, trebaju otvoriti novi put za sebe, u nadi da će iz Božanske Riječi iznijeti još svjetlije dragulje. Neki od tih kopača tražili su dugo i pomno, ali nisu našli ništa, ništa nisu iznjedrili, što je

posebno zabljesnulo kao dragulj istine pred očima naroda Gospodnjeg. Neki od njih su nadaleko i blizu tražili druge plodove i jela za stol Gospodinove obitelji, ali dodali su malo, ako ništa, onome što je veliki Opskrbitelj postavio pred nas o „novim i starim stvarima.” Neka od njihovih novih jela, nove hrane, postavljena pred Crkvu, pokazala su se nezdravima, neprobavljivima, vizionarskima i sračunata da daju groznicu, a ne pravu duhovnu snagu. Drugi koji su izgubili svoje ambicije u ovim smjerovima postali su destruktivni i izgovorili su ono što su neki od prijatelja nazvali „Ponoćni urlik,” protiv hrane koju je Gospodin pripremio, protiv njegove službe svome narodu, itd. Oni ne mogu odobriti njegovu upravljanje djela žetve; i iako priznaju da je sada malo vremena za radikalnu promjenu, osjećaju da je moraju uzeti u ruke za njega ili će sve propasti. „Smijat će se onaj koji sjedi na nebesima; Gospodin će ih ismijati.” – Psa. 2:4.

Sve su to testovi, dragi brate, i što prije shvatimo ovu činjenicu, to bolje za nas. Ne bojimo se da će veliki Pastir koji je sada prisutan sa svojim ovcama i okupljajući one koji poznaju njegov glas iz svih torova kršćanskog svijeta, dopustiti da vukovi pogaze njegovo stado ili da ih požderu. Nije li rekao: „Otac koji mi ih je dao veći je od svih i nitko ih ne može oteti iz ruke Oca mojega”?

Pouka za sve nas je: „Ponizite se pod moćnu Božju ruku da vas može uzvisiti u svoje vrijeme.” Ne budimo tvrdoglavi, visokoumni i svjetovno mudri, nego ponizni, poučljivi i puni vjere u Božanska obećanja, koja se tako brzo ispunjavaju i kulminiraju.

Zaista sluga tvoj u Gospodinu,
CT RUSSELL.

